

Helen
Simonson

DRAGOSTEA
TÂRZIE A
DOAMNEI ALI

Traducere din limba engleză
MONICA NECHITI

București
2019

Capitolul 1

Maiorul Pettigrew, încă afectat de telefonul pe care-l primise de la cumnata lui, deschise ușa fără să stea pe gânduri când auzi soneria. Pe lespezile jilave ale aleii stătea doamna Ali, de la magazinul din sat, cu un șal gros peste o haină practică din lână verde. Când îl văzu, își manifestă surprinderea doar printr-o foarte vagă tresărire, prin arcuirea ușoară a sprâncenei și făcând o jumătate de pas înapoi. Un val de stânjeneală inundă obrajii maiorului, care își netezi timid, cu mâinile ce păreau niște cazmale, halatul purpuriu cu model floral.

- Ah, făcu el.

- Domnule maior?

- Doamnă Ali?

Urmă o pauză ce păru să se mărească lent, precum universul, care, după cum tocmai citise, se expanda pe măsură ce îmbătrânea. „Vârsta senectuții“, după cum o numiseră în ziarul de duminică.

- Am venit pentru banii de ziare. Băiatul care se ocupă de asta e bolnav, explică doamna Ali, îndreptându-și demnă trupul mignon și adoptând tonul aspru, imperativ al celorlalte femei din sat.

El prefera timbrul profund, cu un accent marcat al vocii ei, pe care-l folosea când era liniște în magazin și puteau discuta ca niște cunoscători despre textura și parfumul ceaiurilor pe care le combina special pentru el.

- Bineînțeles, îmi cer mii de scuze.

Uitase să pună banii săptămânali într-un plic sub preșul de afară. Începu să băjbăie după buzunarele pantalonilor, ascunse sub poalele halatului, și simți cum lacrimile de tulburare dădeau să-i țâșnească din ochi.

– Îmi cer scuze, repetă el.

– O, dar nu-i nici o problemă, spuse ea, retrăgându-se. Îi poți lăsa la magazin mai târziu, când îți convine.

Deja dădea să plece, când maiorul simți nevoia urgentă a unei explicații.

– Fratele meu a murit, zise el. Când ea se întoarse să-l privească uimită, rosti încă o dată: Fratele meu a murit. Am primit un telefon în dimineața asta. N-am avut timp.

Atunci când sunase telefonul, corul matinal al păsărilor încă se auzea în uriașa tisă aflată lângă peretele dinspre apus al casei, iar cerul era rozaliu. Maiorul, care se trezise devreme ca să se ocupe de curățenia săptămânală, își dădu brusc seama că se zăpăcise complet. Gesticulă neajutorat spre îmbrăcămintea lui bizară și își șterse fața cu o mână. Dintr-odată, genunchii i se înmuiară și simți cum i se scurgea sângele din cap. Umărul i se propti pe neașteptate de tocul ușii, moment în care doamna Ali, pe neobservate, apăru cumva alături de el, susținându-l.

– Ar fi mai bine să intrăm și să stăm jos, spuse ea cu o voce blândă care-i denota îngrijorarea. Dacă îmi dai voie, o să-ți aduc niște apă.

Cum puterile îl părăsiseră aproape în totalitate, maiorul nu avu de ales decât să se supună. Doamna Ali îl conduse de-a lungul holului îngust, pavat cu piatră neșlefuită, și îl așeză în fotoliul aflat chiar lângă ușa camerei de zi, o încăpere luminoasă, cu pereții plini de cărți. Era fotoliul care nu-i plăcea defel, cu tapițeria plină de cocoloașe și cu o muchie tare din lemn chiar în locul cel mai nepotrivit, la ceafă, dar nu era în măsură să se plângă.

– L-am găsit în suportul de vase, spuse ea întinzându-i un pahar de sticlă groasă în care el își ținea proteza parțială pe timpul nopții. Izul vag de mentă îl îngreșă. Te simți mai bine?

– Da, mult mai bine, spuse el, cu ochii înecați în lacrimi. E foarte draguț din partea dumitale...

– Vrei să-ți fac un ceai?

Oferta ei îl făcu să se simtă vrednic de milă.

– Mulțumesc, spuse în cele din urmă.

Ar fi acceptat orice ar fi făcut-o să iasă din cameră lăsându-i timp să-și recapete măcar o aparență de vigoare și să scape de halat.

Era straniu să audă din nou ceștile de ceai din bucătărie zdrăngănind sub mâna unei femei. De pe polița șemineului îi zâmbea din fotografie soția lui, Nancy, cu părul ei castaniu ondulat și ciufulit și cu pistruii de pe nas accentuați de bronzul primăvărat. Plecaseră în Dorset în luna mai a aceluia an ploios, probabil în 1973, și o ivire bruscă a soarelui luminase scurt după-amiaza vântoasă; suficient pentru el ca să o prindă în poză, fluturând din mână ca o fetiță de pe crenelurile castelului Corfe. Se prăpădise în urmă cu șase ani, iar acum se stinsese și Bertie. Îl lăsaseră singur, ultimul membru al generației lui. Își strânse mâinile ca să le potolească tremurul ușor.

Firește, mai era Marjorie, cumnata cea urâcioasă; dar, la fel ca și răposații lui părinți, nici el nu o acceptase vreodată pe deplin. Obișnuia să-și exprime zgomotos opiniile stupide și avea un accent rural care îi zgâria timpanul ca o lamă tocită. Spera ca acum să nu-și dorească o strângere a relațiilor. El avea de gând să-i ceară o fotografie recentă și, bineînțeles, arma de vânatoare a lui Bertie. Atunci când împărțise perechea de puști între fiii lui, tatăl lor afirmase foarte explicit că, în cazul unui deces, acestea urmau să fie reunite, pentru ca moștenirea să rămână în familie. În toți acești ani, carabina maiorului stătuse solitară într-o cutie dublă din lemn de nuc, adâncitura din căptușeala de catifea indicând absența perechii sale. Acum aveau să-și recapete întreaga valoare – în jur de o sută de mii de lire, își imagina el. Nu că s-ar fi gândit vreodată să le vândă. Pentru o clipă se văzu limpede la următoarea partidă de vânatoare, probabil la una dintre fermele de pe malul râului cărora le dădeau de furcă iepurii de câmp, apropiindu-se de tovarășii săi cu perechea de arme frânte peste braț.

„Doamne Dumnezeule, Pettigrew, doar nu sunt niște Churchill-uri?“ avea să spună cineva – poate lordul Dagenham însuși, dacă

ieșea cu ei la vânătoare în ziua aceea –, iar el urma să le privească nepăsător și să replice: „Da, sunt identice. Pe vremuri se folosea un lemn de nuc splendid“, după care le oferea să fie cercetate și admirate.

Un zăngănit îl trezi din această plăcută reverie. Era doamna Ali, care aducea o tavă grea de ceai. Își scosese haina verde și își trecuse șalul colorat peste umeri; pe sub rochia bleumarin simplă avea o pereche de pantaloni negri strâmți. Maiorul își dădu seama că nu o văzuse niciodată fără șorțul mare, stil tunică scorțoasă, pe care îl purta întotdeauna în magazin.

– Dă-mi voie să te ajut, zise el vrând să se ridice din fotoliu.

– O, mă descurc foarte bine. Femeia puse tava pe biroul din apropiere, împingând micul teanc de cărți legate în piele. Trebuie să te odihnești. Probabil că ești în stare de șoc.

– A fost pe neașteptate, telefonul a sunat absurd de devreme, înainte de șase. Cred că au stat toată noaptea la spital.

– Pe neașteptate?

– Atac de cord. Destul de puternic, se pare. Își trecu gânditor o mână peste mustața aspră. Ciudat, cumva te aștepți ca în zilele noastre victima unui atac de cord să poată fi salvată. La televizor întotdeauna par să reușească lucrul ăsta.

Doamna Ali lovi ciocul ceainicului de buza unei cești, făcând un zgomot puternic. Maiorul se temu să nu fi ciobit porțelanul, însă peste o clipă, mult prea târziu, își aminti că și soțul ei murise din cauza unui atac de cord. Se întâmplase în urmă cu un an sau un an și jumătate.

– Îmi pare rău, a fost o remarcă nechibzuită... Ea îl întrerupse cu un gest înțelegător și continuă să toarne. A fost un om bun soțul dumitale, adăugă el.

Cel mai mult îl frapase cumpănirea bărbatului masiv și tăcut. Lucrurile nu fuseseră tocmai simple după ce domnul Ali preluase magazinul din sat de la bătrâna doamnă Bridge. În cel puțin două rânduri, maiorul îl văzuse pe domnul Ali îndepărtând calm vopseaua aplicată cu spray-ul pe vitrina nou-nouță. De câteva ori, pe când se afla în magazin, asistase la scene în care niște băieți obraznici își vârău capetele clăpăuge pe ușă și răcneau „Cărați-vă acasă, ciori pakistaneze!“ Domnul Ali se mulțumea să clatine din cap și să zâmbească, în vreme

ce maiorul îi amenința și bâlbâia scuze. În cele din urmă nebunia se potolise. Aceiași băieți se fofilau în magazin pe la ora nouă seara, atunci când mamele lor rămâneau fără lapte. Cei mai înverșunați localnici se plictisiseră să parcurgă șase kilometri prin ploaie ca să-și cumpere bilete de loterie de la un magazin „englezesc“. Lumea bună a satului, condusă de membrele diferitelor comitete locale, compensase grosolănia celor din pătura de jos prin afișarea unui respect fâțiș față de domnul și doamna Ali. Maiorul auzise mai multe doamne vorbind cu mândrie despre „dragii noștri prieteni pakistanezi de la magazin“ ca dovadă a faptului că Edgcombe St. Mary reprezenta o utopie a înțelegerii multiculturale.

Atunci când domnul Ali murise, toată lumea își manifestase tristețea în modul cuvenit. Consiliul local, din care făcea parte și maiorul, luase în discuție organizarea unei slujbe comemorative, însă, când această idee fusese abandonată (nici biserica, nici cărciuma nu fuseseră considerate locuri adecvate), trimisese o coroană imensă la firma de pompe funebre.

– Îmi pare rău că nu am avut ocazia să o cunosc pe încântătoarea dumitale soție, spuse doamna Ali înmânându-i o ceașcă.

– Da, sunt cam șase ani de când a murit. Ce straniu, e ca și cum a trecut o eternitate sau, la fel de bine, o clipită.

– Este foarte deconcertant, aprobă ea. Dicția clară, o raritate printre locuitorii satului, avea o puritate surprinzătoare, de clopoțel bine calibrat. Uneori soțul meu pare să fie la fel de aproape de mine pe cât ești dumneata acum, însă alții mă simt de-a dreptul singură pe lume, adăugă ea.

– Ai o familie, bineînțeles.

– Da, o familie destul de mare, încuviință ea fără entuziasm. Dar nu e același lucru precum legătura trainică dintre soț și soție.

– Ai găsit cuvintele cele mai potrivite. Își băură ceaiul și maiorul constată cu uimire că doamna Ali, scoasă din contextul magazinului său și transplantată în camera lui de zi, nutrea gânduri extrem de profunde. Cât despre halat... reluă el.

– Halatul?

– Cel pe care-l purtam. Maiorul făcu un semn înspre coșul cu reviste *National Geographic* în care-l aruncase la repezeală. Era ținută preferată a soției mele, atunci când făcea curățenie. Eu câteodată, ei bine...

– Eu am o jachetă veche de tweed pe care obișnuia să o poarte soțul meu, mărturisii doamna Ali. Uneori o îmbrac și ies la o plimbare prin grădină. Iar câteodată îi mai iau și pipa, ca să gust asprimea tutunului pe care-l prefera.

Se îmbujoră și își plecă ochii mari, de parcă spusese prea multe. Maiorul îi remarcă finețea pielii și conturul bine definit al feței.

– Și eu mai am câteva dintre hainele soției mele. După șase ani, nu știu dacă încă mai păstrează parfumul ei sau totul e numai în imaginația mea.

Își dorea să-i spună cum deschidea uneori ușa dulapului și își afunda fața în costumele de lână și în bluzele fine din șifon. Doamna Ali ridică privirea spre el, iar în acel moment maiorul își închipui că, în spatele pleoapelor grele, și ea se gândea la aceleași lucruri absurde.

– Mai vrei niște ceai? întrebă ea întinzând mâna după ceașca lui.

După ce doamna Ali plecă, scuzându-se pentru vizita inopinată, nu înainte ca el să-și ceară iertare pentru deranjul pe care i-l provocase când fusese cât pe ce să leșine, maiorul își îmbrăcă din nou halatul și se întoarse în micul oficiu de lângă bucătărie ca să termine de curățat arma. Era conștient de apăsarea resimțită în zona capului și de arsura ușoară din gât. Era durerea surdă a amărăciunii din viața reală; mai mult dispepsie decât pasiune.

Lăsase o ceșcuță de porțelan cu ulei mineral să se încălzească la flacăra lumânării. Acum își înmuie degetele în uleiul fierbinte și începu să frece lent patul din rădăcină de nuc până când îl simți mătăsos la atingere. Ocupația aceasta îl relaxă și îi alină treptat mâhnirea, făcând loc unei curiozități timide.

Bănuia că doamna Ali era o femeie educată, cultă. Și Nancy fusese o asemenea persoană deosebită, iubitoare de cărți și participantă asiduă la concertele de cameră din bisericile sătești. Acum însă, rămas singur, era obligat să îndure preocupările lipsite de orice rafinement

ale doamnelor din cercul lor de cunoștințe. Acestea discutau despre cai și despre tombola de la balul vânătorilor și se delectau bîrfind vreo tânără mamă, chiriașă într-o locuință socială, care făcuse de mântuială aranjamentele pentru întâlnirea copiilor din săptămâna respectivă. Doamna Ali semăna mai mult cu Nancy. Era ca un fluture într-o încăierare de porumbei. Recunoscând că și-ar fi dorit s-o revadă în afara magazinului, se întrebă dacă asta demonstra că nu era la fel de osificat cum o sugerau vârsta de șaiszeci și opt de ani și ocaziile limitate ale vieții la țară.

Înviorat de aceste gânduri, decise că era capabil să-l sune pe fiul lui, Roger, la Londra. Își șterse degetele de o cârpă galbenă moale și examină concentrat nenumăratele butoane cromate și ecranul cu leduri ale telefonului fără fir, un cadou de la Roger. În opinia acestuia, funcțiile de apelare rapidă și de apelare vocală le erau foarte utile oamenilor în vârstă. Maiorul Pettigrew nu le considera ușor de folosit și nici nu voia să fie caracterizat drept bătrân. Era teribil de enervant obiceiul copiilor care, când abia își luaseră zborul din cuib și se stabiliseră la casa lor – în cazul lui Roger fiind vorba de un apartament penthouse decorat în negru și arămiu într-unul dintre blocurile-turn care năpădiseră malul Tamisei în apropiere de Putney – începeau să-și infantilizeze propriii părinți și să le dorească moartea sau cel puțin retragerea la azil. Maiorul se gândi că-i venea tot mai greu să înțeleagă lumea din jur. Cu un deget unsuros reuși să apese butonul marcat cu „1 – Roger Pettigrew, VP, Chelsea Equity Partners“ pe care fiul său îl imprimase cu litere mari, copilărești. Firma lui de investiții ocupa două etaje într-un zgârie-nori din zona Docklands a Londrei; în timp ce telefonul suna cu un ticăit metalic, și-l imagină pe Roger în neplăcutul lui spațiu de lucru steril, cu o mulțime de ecrane și teancuri de hârtii pentru care arhitectul extrem de costisitor nu-și bătuse capul să prevadă sertare.

Roger auzise deja vestea.

– Jemima și-a asumat sarcina să telefoneze. Fata este isterică, dar așa e ea, sună pe absolut toată lumea.

– Asta îi dă o ocupație, sugeră maiorul.

– Mai mult ca să se tânguiască în rolul de fiică îndurerată, după părerea mea. E cam sărită de pe fix, dar ele au fost mereu așa, nu?

După vocea lui înăbușită, maiorul deduse că iarăși mânca la birou.

– Să știi că nu trebuie să vorbești așa, Roger, zise el cu fermitate.

Fiul lui vădea la fel de puțină delicatețe ca familia lui Marjorie. Metropola era plină de tineri grosolani și aroganți, iar Roger, care se apropia de treizeci de ani, nu prea dădea semne să iasă de sub influența lor.

– Îmi pare rău, tată. Îmi pare foarte rău pentru unchiul Bertie. Urmă o pauză. N-o să uit niciodată cum mi-a adus macheta de avion când aveam varicelă. A stat ziua întreagă să mă ajute să lipesc toate bucățile acelea minuscule din lemn de balsa.

– Din câte îmi aduc aminte, l-ai rupt a doua zi izbindu-l de fereastră, după ce ai fost avertizat să nu-l lansezi prin casă.

– Mda, iar tu ai folosit resturile ca surcele pentru soba din bucătărie.

– Era spart în bucăți. N-avea nici un sens să irosești rămășițele. Amintirea le era foarte familiară amândurora. Aceeași poveste se făcea auzită la toate petrecerile de familie. Uneori era spusă ca glumă și râdeau cu toții. Alteori reprezenta o predică moralizatoare adresată fiului îndărătnic al Jemimei. Astăzi, reproșul era evident. O să vii aici cu o zi înainte de înmormântare? se interesă maiorul în cele din urmă.

– Nu, o să iau trenul dimineață. Dar ascultă, tată, nu mă aștepta. E posibil să fiu reținut.

– Reținut?

– Sunt copleșit. E vorba de o mare lovitură. Două miliarde de dolari, o achiziție complicată de acțiuni corporative, iar clientul e îngrijorat. Adică, anunță-mă când e totul stabilit și o s-o trec în agendă ca „participare obligatorie“, dar nu se știe niciodată.

Maiorul se întrebă cum era el trecut în agenda fiului său. Se imagină indicat cu un steguleț galben – important, dar nu stringent, probabil.

Înmormântarea fusese programată pentru marți.

– E convenabil pentru cei mai mulți, spuse Marjorie la al doilea telefon. Jemima are ore după-amiază luna și miercurea, iar eu am un turneu de bridge joi seara.

– Bertie și-ar fi dorit să-ți continui viața, replică maiorul, simțind cum i se strecoară în voce un ușor ton acid. Era convins că înmormântarea fusese planificată și în funcție de orarul salonului de înfrumusețare. Fără îndoială, cumnata lui dorea să se asigure că onduleurile scortșoase ale părului ei blond erau proaspăt sculptate, iar pielea – tonifiată ori epilată, sau ce mai făcea ca să aibă un asemenea ten pergamentos. Îmi imaginez că vinerea iese din discuție, adăugă el.

Tocmai își făcuse o programare pentru marți la doctor. Secretara acestuia fusese foarte înțelegătoare, date fiind împrejurările, și mutase imediat un copil cu astm cronic în ziua de vineri pentru a strecura EKG-ul lui. Nu agreea deloc ideea unei anulări.

– Vicarul participă atunci la evenimentul „Tineretea în criză“.

– Presupun că tinerii sunt săptămânal în criză, afirmă tăios maiorul. E vorba de o înmormântare, pentru numele lui Dumnezeu! Să pună măcar o dată problemele altora înaintea celor personale. Ar fi o lecție bună.

– Organizatorul funeraliilor consideră că vinerea era o zi nepotrivită de festivă pentru o înmormântare.

– Ah... Rămase fără grai, biruit de absurditatea celor auzite. Atunci ne vedem marți pe la patru?

– Da. Te aduce Roger cu mașina?

– Nu, o să vină direct de la Londra cu trenul, iar de la gară o să ia un taxi. O să conduc eu.

– Ești sigur că ești bine? întrebă Marjorie.

Îngrijorarea ei era emoționantă. Și ea era singură acum, își dădu maiorul seama. Îi păru rău că fusese atât de furios pe ea și o asigură cu blândețe că putea să conducă fără probleme.

– Iar după aceea vei veni și acasă, bineînțeles. Vom avea ceva de băut și de mâncat. Nimic pretențios. Maiorul observă că nu-l invita să rămână, deci trebuia să conducă înapoi pe întuneric. Empatia lui se ofili din nou. Marjorie completă: Poate că vrei să iei ceva din lucrurile lui Bertie. Trebuie să arunci o privire.

– Este foarte drăguț din partea ta, spuse el, încercând să-și temperze nerăbdarea. De fapt, voiam să vorbim despre asta la momentul oportun.

– Desigur. Trebuie să iei o mică amintire, un memento. Bertie ar fi insistat. Sunt câteva cămăși noi pe care nu le-a purtat niciodată... Oricum, o să mă gândesc.

Exasperat, maiorul închise telefonul. Într-adevăr, era o femeie îngrozitoare. Oftă de mila lui Bertie și se întrebă dacă regretase vreodată alegerea făcută. Poate că nu acordase prea multă atenție acestui aspect. „Nimeni nu se gândește la moarte atunci când trebuie să ia decizii legate de viață, își zise. Dacă ar face asta, cine știe ce alte hotărâri ar putea lua.“

Era un drum de doar douăzeci de minute cu mașina de la Edgecombe St. Mary până la cel mai apropiat oraș de pe malul mării, Hazelbourne-on-Sea, unde locuiau Bertie și Marjorie. Localitatea, un centru comercial important, era mereu plină de cumpărători și turiști, așa că maiorul luase în calcul traficul de pe centură, posibilele dificultăți de parcare pe străduțele înguste de lângă biserică, ba chiar și timpul necesar pentru primirea condoleanțelor. Hotărâse să pornească cel târziu la unu și jumătate. Și totuși, iată-l stând în mașină, în fața propriei case, fără să se clintească. Își putea simți sângele curgând încet precum lava prin întregul corp. Părea că tot interiorul lui se topea; degetele îi erau deja de gumă. Nu putea apuca volanul. Se chină să-și potolească panica respirând adânc de mai multe ori și expirând cu putere. Nu putea să lipsească de la înmormântarea propriului frate, și totuși nu era capabil să învârtă cheia în contact. Se întrebă în treacăt dacă nu cumva era pe moarte. Păcat, mare păcat că nu murise în ajun. Ar fi putut să împartă aceeași groapă cu Bertie și i-ar fi scutit pe toți de deranjul de a mai veni la o înmormântare.

Se auzi o bătaie în geamul mașinii; întoarse capul, ca prin vis, și o văzu pe doamna Ali privindu-l neliniștită. Inspiră adânc și reuși să pună degetele pe butonul pentru deschiderea ferestrei. Fusese împotriva ideii de automatizare totală, însă acum se bucura că nu trebuia să învârtă un mâner.

– Te simți bine? întrebă ea.

– Cred că da. Doar îmi trăgeam puțin sufletul. Plec la înmormântare.

– Da, știu, însă ești foarte palid. Poți conduce?

– Nu prea am de ales, draga mea doamnă. Sunt fratele decedatului.
– Ar fi o idee să cobori puțin din mașină și să iei un pic de aer curat, sugeră ea. Am niște bere rece de ghimbir care ți-ar putea face bine.

Ducea un coș în care maiorul zări strălucirea unui măr verde, o pungă de hârtie cam unsuroasă care sugera prezența unor prăjituri și o sticlă verde înaltă.

– Da, poate că un minut, consimți el deschizând portiera.

Coșul îi era destinat chiar lui, după cum se vădi; doamna Ali avea de gând să i-l lase la ușă pentru când avea să se întoarcă.

– Nu știam dacă o să-ți aduci aminte să mănânci, spuse femeia în timp ce el sorbea din băutura acidulată. Eu, una, nu am consumat nimic timp de patru zile după înmormântarea soțului meu. Am ajuns la spital suferind de deshidratare.

– Ești foarte amabilă.

Se simțea mai bine după ce băuse berea de ghimbir, însă tot nu scăpase de frisoane. Într-un fel sau altul, trebuia să ajungă la înmormântarea lui Bertie. Autobuzul trecea doar o dată la două ore, având program redus de circulație marțea, iar ultima cursă retur era la ora cinci după-amiază.

– Cred că ar fi mai bine să caut un taxi. Nu mă simt în stare să conduc.

– Nu e nevoie, o să te duc eu. Oricum eram în drum spre Hazelbourne.

– O, nu aș putea... începui maiorul.

Nu-i plăcea să fie pasagerul unei femei. Ura avansarea lentă, precută a șoferițelor în intersecții, indiferența lor crasă față de schimbarea vitezelor și ignorarea completă a oglinzii retrovizoare. Nu puține fuseseră după-amiezile când se târâse prin serpentine în spatele vreunei șoferițe care dădea din cap cu voioșie în ritmul muzicii de la radio, în vreme ce jucăriile de pluș dădeau și ele din cap în dreptul lunetei.

– Chiar nu aș putea, repetă el.

– Trebuie să-mi acorzi onoarea de a-ți fi de folos, spuse ea. Mașina mea este parcată pe alee.

Conducea ca un bărbat, schimbând agresiv vitezele la viraje, apăsând viguros accelerația, mănându-și cu dibăcie micuța Honda peste